

The Holy See

KATEHEZA PAPE BENEDIKTA XVI.

NA OPĆOJ AUDIJENCIJI

Srijeda, 10. kolovoza 2011.

[\[Video\]](#)

Samostani su oaze u kojima Bog govori čovjeku

Draga braćo i sestre!

U svakom povijesnom dobu, muškarci i žene koji su posvetili svoj život Bogu u molitvi – kao monasi i monahinje – ustanovljivali su svoje zajednice u posebno lijepim mjestima, u planinama, na brdima, u planinskim dolinama, na obali jezera ili na moru, ili čak na malim otocima. Ta mjesta ujedinjuju dva elementa koja su vrlo važna za kontemplativni život: ljepotu stvorenog svijeta, koji upućuje na Stvoriteljevu ljepotu, te tišinu, koju jamči udaljenost od gradova i velikih prometnih tokova. Tišina je ambijentalni uvjet koji bolje potpomaže sabranost, slušanje Boga, meditaciju. Već sama činjenica da se uživa tišinu, da se dopušta da čovjeka, tako reći, tišina "ispuni", predstavlja neku prethodnu pripremu za molitvu. Veliki prorok Ilija, na brdu Horeb – to jest Sinaju – svjedočio je silnom vihoru, zatim potresu i na kraju plamenim bljeskovima, ali u njima nije prepoznao Božji glas; prepoznao ga je međutim u blagom lahoru (usp. 1 Kr 19, 11-13). Bog govori u tišini, ali ga treba znati slušati. Zato su samostani oaze u kojima Bog govori čovjeku; u njima se nalazi klaustar, simbolično mjesto, jer je riječ o jednom zatvorenom prostoru, no ujedno otvorenom prema nebu.

Sutra ćemo se, dragi prijatelji, spomenuti svete Klare Asiške. Zato mi je drago podsjetiti na jednu od tih "oaza" duha koje su osobito drage franjevačkoj obitelji i svim kršćanima: riječ je o malom samostanu Svetog Damjana, smještenog malo ispod grada Asiza, usred maslinika koji se postepeno spuštaju prema Svetoj Mariji Anđeoskoj. Kod te crkvice, koju je Franjo obnovio nakon

svojeg obraćenja, Klara i njezine prve drugarice osnovale su svoju zajednicu u kojoj su živjele u molitvi i obavljale manje poslove. Zvale su se "siromašne sestre" i njihov "način života" bio je jednak onom manje braće: "Opsluživati evanđelje Gospodina našega Isusa Krista" (Pravilo svete Klare, I, 2), čuvajući jedinstvo uzajamne ljubavi (usp. ondje X, 7) i opslužujući na osobit način siromaštvo i poniznost koju su živjeli Isus i njegova Presveta Majka (usp. ondje XII, 13).

Tišina i ljepota mjesta u kojem živi monaška zajednica – ta jednostavna i skromna ljepota – predstavljaju svojevrsni odraz duhovnog sklada kojeg sama zajednica nastoji ostvariti. Te oaze duha rasute su diljem svijeta, neke su veoma drevne, osobito one u Europi, neke su novijeg datuma, u neke su, pak, nove zajednice ponovno udahnule život. Promatrajući stvari u duhovnoj prizmi, ta mjesta duha su nosiva struktura svijeta! I nije slučajno da mnoge osobe, osobito tijekom odmora, posjećuju ta mjesta i u njima se zadržavaju po nekoliko dana: i duša, hvala Bogu, ima svoje potrebe!

Spominjemo se, dakle, svete Klare. Ali spominjemo se također ostalih svetačkih likova koji nam dozivaju u pamet koliko je važno upraviti pogled prema "nebeskim stvarima", poput svete Edith Stein, Terezije Benedikte od Križa, suzaštitnice Europe, koju smo jučer slavili. A danas, 10. kolovoza, ne smijemo zaboraviti svetog Lovru, đakona i mučenika; današnji blagdan posebno čestitamo Rimljanima, koji ga oduvijek časte kao jednog od svojih zaštitnika. Obratimo se sada Djevici Mariji i zamolimo je da nas nauči ljubiti tišinu i molitvu.

© Copyright 2011 - Libreria Editrice Vaticana